
Kovács katáng Ferenc**Címnélküli versek**

1.

Az üres szavak
faltól falig guruló
mirelit borsószemek

üveges tekintetünk
fonnyadó gleccser-opál

fájdalmunk
szürke árny
kopár ágon didergő
károgó varjúsereg

felhők ráncaiból kipergő
magányunk
hópelyhek reménytelen tánca

*

karodba vész öleletlen testem
a vágy szikár csíkokat
vés homlokodra
konok tekintet, s a gerinc
mint sínpár közé szorított
felszabdalt góccok

szikkadt pórusokban
nyughatatlan álmod
sógyöngyöket érlel

lézerszike metszi
mérnöki pontossággal
egymás mellé
a legfájóbb pontokat:
szenvédésmező
a lazán összefércelt tájban.

2.

Így hát ez a lakás sem
az én otthonom többé
szerteszórt emlékeim
tapétadarabokkal
együtt szemétre hulltak

talán a falrések
őrzik féltett titkaim
karmolva altató
varázsos ujjaid

a kiserdő fái közt
hontalan-honos varjak
fekete serege
álomban sistereg

vállamon őseim
beteljesületlen
remélt álmai
hiába sóhajok

üres lakás
zsúfolt temető
a Morgóban
kivágták a fűzfát.

3.

Gondolom, az nem vigasztal
hogy magamban még
mindig többet beszélek
mit bárkivel

4.

Jön át a hídon
egy koldus elakasztja
mosolyt lehel rongyos kalapjába
s fut felém

Átér a hídon
tenyerében apró pihen
cinkosan rám kacsint
pénzt cserélt mosolyért

Rohanunk a parton
lépcsőn ugrándozva
boldog gazdagon
fillér kacsázik a vízen

Budáról jött
folyón, hídon, fillértutajon
tarajos habokon
nagy bánatomra.

5.

Feláll, körülnéz, jön felém
kezét vállamra teszi
hátam mögé néz, megy tovább
a távolból búcsút int
csókot lehel ujjaira
felém küldi, kérdem, nem felel
ha hallaná sem válaszolna.
Alakja egyre kisebb, törékenyebb
sosem felel, ha kérdezem.

Jön megint, arcom, karom
könnyedén érinti, leheletnyit
rám tekint, azonnal búcsút int
fut, rohan tovább, vállam közbenső állomás
megpihen, levegőt se vesz, mosolyra
biggyeszti ajkát

hajáról lesöpri a kamilla illatot
pördül s rebben: pillangó
katasztrófa hullám

Békítő szavak fékezik reptét
haragja fáradtan porba hull
visszanéz, mosolya a régi
jött-e, vagy mentében már
begörbült tér, az idő tengelye
földbe gyökerezik, napóra-pálcika árnya
liheg körbe, fut az idő s jön megint
integet, megérint, homlokon csókol
letörli ráncaim, nyakam köré
gyapjúsálat teker, kesztyűmbe fúj
melengeti, havat, vihart kavarr
tél bajszát tépkedi, zúzmarás
ágak mögül kacsint

Fázom, csontom zörög
talpam alatt országnyi tócsa
határok, kontinensek körös-körül.
Úgy becézem, leheletem
hideg, meleg, száraz, vizes
trópusi, északi, jövő, menő
feltűnő, eltűnő, távoli, közeli
ő, semmi más, nagy, kicsi
szorzatlan, felezhetetlen
betöltő, kitépő, a jó, a rossz
jelen, múlt, jövő, pont annyi, mint ő
két fél, de több mint egész
megfoghatatlan, féktelen
felneéz, föláll, felém tart
elbizonytalanodik

6.

Minden barátság egy darabkát
szakít belőle
mi marad nekem?

7.

Farmer feszül a combján
mint tüzes kályhacső

8.

Gondolataiba süpped, vagy
csak elbóbiskol kicsit
szemét egyre keskenyebbre
húzza a délután lustasága.

Talpával pár ütemet koppant
a makulátlan fényes parkettára
egy dallam jutott eszébe
vagy csak szíve ütését mérte.

Zabhegyező, írja szálkás
betűkkel egy lapra
két kérdőjellel, majd áthúzza
jegyzetel mellé
sűrű sorokban, zárójelekkel

Magasabbra... fejezi be
így, három ponttal

9.

Arra fordítod arcod
hol a felhőtlen horizonton
Tarkovszkij szélfúttá
gabonatóblái hajladoznak.

Valaki vár ott rád
kerítésnek támaszkodva
távolba révedő tekintettel
alma lapul mindkét zsebében

A szamovár halk nótát serceg
aranyló lében fonnyadt tealevélről
darabka süvegukorra kortyolsz
kékmintás tányérból levet

Alma és dió a kosárban
tarka kendőbe tekert
feketekenyértégla
asztal sarkán fáradt kucsmád

Aki rád várt
minden mozdulatod lesi
dió roppan ujjaid közt
olajos magva almaízbe fullad

Asztal alatt összeérő lábak
egymást kerülgető tekintetek

Elmenni sem könnyű
a kerítést támasztja újra
ki könnyeit visszatartva
rólad álmodott

Tarkovszkij lovai almát
ropogtatnak, az ajtó nyitva
a huzattal felhők tódulnak
kékfalú szobák zugába

Kihűlt a szürke napkorong
hideg párát sóhajt a nyírfák közé
puskás emberek üzik egybe
a felriasztott vadakat

Csahol, csattog és rikolt a táj
ág roppan a lábak alatt
a hangrobbanás határán
tollpehyekbe fullad a csend

Csatakos lovak kóstolgatják
a ládákból megbújt sötétséget

bagolyleste vak időben
sorban bandukolnak

Aki téged várt, egyre hallgat
a számovár kihűlt hitvesi ágy
dióhéj, morzsák
légy a süvegcukor torzón

Résnyire préselt fény
a behúzott ablaktáblák élén
egy sóhaj még átsuhan
mielőtt mindent elönt az éj

Csillagok tűzdelik az eget
tócsákról felpattanó
szikra fényzuhatag, csapdában
az idő, az álom, a csend.

10.

Arcod mindkét felét tartsd
ha csókot akarsz
Ütésre az egyik is elég.

11.

Szinte az utolsó pillanatban
miként napba fordítottad
az arcod, homlokod mögé bújt
egy csöppnyi félelem
s meglopta kedvedet.

Betoppant hozzád a sűrke rém
falrózsa-cseppek virítottak
a hívatlan vendég gomblyukában
már korábban bekukucskált
a réseken, kilesve mozdulataid

hálóingben lézengsz egész
délelőtt, kávét kortyolsz
újságba bámulsz, firkálsz
az elkoszolódott széleken

A nap is benézett hozzád
nem talált semmi fontosat
kávéd, vajjas morzsád
cseppet sem érdekelte
Postás csengetett
két levél hullt az ajtórés mögé

Egy világ dőlt össze benned
álmaid heverték a kusza sorokban
összetörten, makulátlan fehér lapon
ránctaraskadt életed
szem-villám-villantásod
törölte volna minden betűjét
a kongó szavakat, fosztogató sorokat
A szürke rém könnyek között talált
hálóingben, papírlappal kezdedben
gondolataid a felhőket cibálták.

A másik levél, a bocsánatkérő
visszacsalta a kíváncsi napot
ablakodba, keresztülszúrta
rézsút a konyhát, cikázó porszemek
játékát filmezte áttetsző ruhádra.
Sófoltok kipirult arcodon.
Tudod-e, a keser-könnyek
gyöngykristályok lesznek
apró betétek gyűrűkbe
fülbevalókba. Délután kerítő álom
lopakodik nyomodba
új fények más ablakokban.

2005. Oslo

Wagner Nándor: József Attila